

ADRIENNE VON SPEYR

MÄRTURISIREA

Editor: Hans Urs von Balthasar

Traducere din limba germană de
MARIA-MAGDALENA ANGHELESCU

Galaxia Gutenberg
2022

CUPRINS

PREFAȚA EDITORULUI	7
1. INTRODUCERE: ÎN CĂUTAREA MĂRTURISIRII	9
2. MĂRTURISIREA ÎN VIAȚA DOMNULUI.....	22
Fundamentul trinitar	22
Poziția mărturisitoare a Fiului	25
Întruparea	30
Immaculata, concepția și nașterea.....	32
Copilăria.....	37
Botezul în Iordan.....	42
Ispita	49
Viața publică.....	52
Pustiul și Muntele Măslinilor	55
3. MĂRTURISIREA PE CRUCE	59
Patimile.....	59
Sâmbăta Mare.....	65
Paștele.....	70
4. ÎNTEMEIEREA MĂRTURISIRII.....	75
Instituirea ei.....	75
Legarea și dezlegarea.....	81
Preistoria ei în viața Domnului.....	88
De la Paști până la Rusalii	104
5. BISERICA ȘI MĂRTURISIREA.....	107
Mireasa și mărturisirea	107
Mărturisirea în cadrul sacramentelor	113
Păcatul originar – mărturisirea – Biserica	121
6. PENITENTUL.....	125
Extreme false	125
Relația corectă cu mărturisirea.....	133
Credința în puterea mărturisirii	140

7. TIPURI DE MĂRTURISIRE	143
Mărturisirea convertirii	143
Mărturisirea generală	149
Mărturisirea devoțională	158
Mărturisirea preoților	162
Mărturisirea călugărilor	170
Mărturisirea celor căsătoriți	180
8. MĂRTURISIREA ÎN ÎNDEPLINIREA SA	184
Moștenirea Domnului	184
Pregătirea	191
Căința	204
Rezoluția	215
Mărturisirea	221
Îndemnul	230
Absolvirea de păcat	237
Îndeplinirea penitenței	241
9. A TRĂI DIN HARUL MĂRTURISIRII	248
Omul cel nou	248
Mărturisirea și viața de zi cu zi	256
Mărturisire și misiune	262
Mărturisire și rugăciune	266
10. SLUJIREA CA DUHOVNIC	271
Pregătirea	271
Ascultarea mărturisirii	279
Îndemnul	296
Călăuzirea sufletească	301
Rugăciunile mărturisirii	306
După mărturisire	318
Păcatul legat	322
Taina mărturisirii	324
MĂRTURISIRILE SFINȚILOR	328

PREFAȚA EDITORULUI

Cartea despre *Mărturisire* a lui Adrienne von Speyr este, după cum rezultă din tot ce s-a publicat deja, una dintre cele mai importante lucrări ale ei. În special marele comentariu al Evangheliei după Ioan, dar și cartea despre rugăciune, cea despre Maria, despre Patimile după Matei și, până la urmă, toate cărțile sale gravitează în jurul actului și atitudinii mărturisirii, a întâlnirii personale și eclezial-sacramentale dintre păcătos și Dumnezeu, în jurul acelei deschideri complete, care este condiția prealabilă a primirii oricărei binecuvântări, a oricărei misiuni, a oricărei rugăciuni.

Noutatea adusă de autoare în înțelegerea mărturisirii, așa cum se prezintă pe deplin în această carte, este fundamentul ei trinitar și în special hristologic. Crucea (și cu ea întreaga întrupare a Fiului) este mărturisirea arhetipală; mărturisirea ca sacrament creștin este așadar în sens strict o urmare a lui Hristos. Fecunditatea enormă a acestui fundament dogmatic se va desfășura în toate aspectele sale în lucrarea de față, în care autoarea oferă nu atât un sistem închis, cât mai degrabă o mulțime de sugestii pe care se vor bucura să le urmeze atât experții în teologie, cât și laicii.

Fundamentul trinitar-hristologic face să rezulte în mod necesar deschiderea largă a dimensiunii ecleziastice: aici autoarea întâlnește discuția dogmatică și istorică de astăzi, dar este capabilă, prin propria sa idee fundamentală, să intervină în ea într-un mod original și fecund. Cât de corect sunt puse de la bun început accentele ei se poate

vedea din micul capitol final despre o *crux theologorum*, mărturisirea sfinților, care, privită în lumina expunerilor ei, nu mai provoacă nicio jenă. În două locuri, editorul a subliniat faptul că ideile despre „atitudinea mărturisitoare” a sfinților, despre exprimarea infinit de variată a acestei atitudini în cadrul Bisericii, și-au găsit adevărata dezvoltare într-o lucrare a autoarei care, deși a fost încheiată, nu a fost încă publicată.¹ Relația dintre botez și mărturisire, netratată aici, își va găsi și ea expresia în altă parte.

Calitatea celor prezentate aici reiese din dublul lor caracter, pe cât de profund și speculativ, pe atât de simplu și practic: caracterul și aplicabilitatea celor spuse la mărturisirea fiecăruia reies din fiecare pagină.

Este la modă astăzi tendința de a nu se mai vorbi despre „mărturisire”, ci despre „sacramentul-pocăinței”. Într-un anumit sens superficial-istoric, acest lucru poate fi corect în măsura în care, în primele secole, mărturisirea s-a prezentat în conștiința Bisericii în primul rând sub aspectul pocăinței; dar, pentru că între timp știe oricine că acesta n-a fost de fapt decât un prim germen și nicidecum planta crescută pe deplin – un germen care, de altfel, nici nu sugera măcar fundamentul dogmatic menționat, al cărui centru îl arată „mărturisirea” („*confessio*” a lui Augustin, germ. veche *bi-jēban*, *bekennen*, *gestehen* = a mărturisi = *Beichte* = mărturisire, spovedanie) –, nu există niciun motiv să ne abatem de la cuvântul german tradițional.

Hans Urs von Balthasar

Editor

---

¹ *Das Allerheiligenbuch*, Partea întâi, 1967, Partea a doua, 1977 [nota editurii Johannes].

1. INTRODUCERE: ÎN CĂUTAREA MĂRTURISIRII

În toate evenimentele care nu sunt inevitabile și în cursul cărora pot interveni libertatea și dorința, omul caută de obicei o soluție sau o ieșire și de multe ori chiar și un motiv, o cauză a lor – cu toate că ieșirea îi este mai la îndemână decât cauza. El încearcă să-și dea seama ce ar putea face ca să-și amelioreze situația, ca să aibă o existență mai satisfăcătoare și mai mult succes. Și numai dacă acest lucru nu se realizează potrivit dorinței sale, caută motivele eșecului. Și abia în această căutare își pune întrebarea cu privire la starea propriei sale vieți. Caută să-și înțeleagă situația, să o justifice, iar făcând aceasta trebuie să recunoască, probabil, că circumstanțele sunt mai puternice decât el, că nu-și poate îmbunătăți cu nimic situația, pentru că trebuie să se lupte cu niște puteri care sunt mai eficiente decât el. Și totuși: tocmai acolo unde, justificându-se, ajunge la concluzia că este nevinovat, începe de cele mai multe ori neliniștea lui mai profundă și sentimentul unei vinovății ascunse.

În general, el nu este capabil să-și efectueze analiza destinului de unul singur. Are nevoie pentru aceasta de dialog și îl caută. Nu atât pentru a auzi ce are celălalt să-i spună – căci rareori celălalt este capabil să-i clarifice

satisfăcător propria situație –, cât mai degrabă pentru a avea ocazia să exprime în mod corect ceea ce-l apasă. Sau poate caută mai presus de toate ca, prin puterea propriului său cuvânt, să fie întărit în propria-i părere. Ca și cum cele spuse ar dobândi, printr-o putere tainică a formulării, o corectitudine definitivă; ca și cum, odată ce s-a prezentat pe sine, s-a și salvat totodată prin aceasta; ca și cum situația sa ar fi primit astfel o încadrare și o stabilizare prin cuvintele pe care le rostește și le aude în același timp. Și chiar dacă aceste cuvinte în sine nu schimbă situația, ele aduc totuși o alinare prin încadrarea într-o ordine, în necesitatea acestui a-fi-așa-și-nu-altfel.

Există mulți oameni pentru care a se putea exprima într-o discuție este atât de mult un colac de salvare încât, odată ce discuția s-a produs, ei se scufundă într-o anumită deznădejde. Exprimarea de sine fusese ultima lor speranță, iar eșecul acesteia demonstrează că nu mai au nimic ce să-și dorească. Astfel, după o discuție avută la locul nepotrivit, ei devin adesea chiar mai indiferenți decât înainte, eșuând complet în resemnare.

Desigur, discuția este de multe ori structurată în așa fel încât, obiectiv vorbind, nu oferă nicio posibilitate de succes, rezultatul ei fiind hotărât dinainte, fiindcă persoana care se înfățișează pe sine pretinzând că vrea să-și schimbe într-un fel situația, practic nu dorește nicio schimbare. Își alege în așa fel partenerul încât acesta să nu poată interveni deloc eficient. Rolul său este doar să dea din cap a încuviințare și să confirme în tăcere. Dacă partenerul este ales în așa fel încât să nu aibă voie să-și spună propria

păreră, dacă trebuie să accepte tot ce i se spune fără să opună nicio rezistență – chiar și pentru că ceea ce i se încredințează a fost ales cu grijă, tabloul schițat necorespunzând astfel deloc realității –, atunci orice discuție rămâne, firește, fără niciun succes. Totuși, există persoane care, după ce au vorbit cu o vecină sau cu altcineva considerat egalul lor, se adresează brusc unei persoane situată pe o poziție pe care o consideră superioară lor. De exemplu, unui medic, care se distinge prin cunoașterea, poziția sa, obișnuința de a trata oamenii. Cabinetul medicului este probabil locul unde au loc cele mai multe discuții. Dar ceea ce i se spune lui este de obicei foarte unilateral, tocmai pentru că doar foarte puțini vor să audă sfaturi neașteptate. Aproape toți vor confirmare, doar în cele mai mici detalii sunt dispuși să schimbe ceva. Și adesea vor să folosească judecata medicului doar drept o carte în mână față de un terț căruia să-i schimbe comportamentul, mai degrabă decât să și-l schimbe pe al lor.

Cei mai mulți dintre oameni caută doar autojustificare. Nimic nu le place mai mult (acestor femei) decât să li se spună: „Fiica dumneavoastră ar trebui să înțeleagă la un moment dat că...”, „ar fi timpul ca bărbatul dumneavoastră...” Sunt recunoscătoare pentru orice armă nouă care le este furnizată în lupta cu mediul vieții lor. Și își explică în așa fel soarta încât să se înțeleagă: că de fapt, nimic esențial nu se poate schimba. Viața lor are un fel de necesitate. Nu se mai bucură în niciun fel de soțul lor, pentru că seara sunt prea obosite. Nu le place să-l